Číslo jednací: 6Af 1/2012 - 89-117

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **LEKOSTA, s.r.o.,** se sídlem Sokolov, Jelínkova 1871, IČ: 26434504, zastoupen JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Horšovský Týn, Nám. Republiky 108, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2011, čj. 12420/11-1300-104880, čj. 12804/11-1300-104880, čj. 13351/11-1300-104880, a ze dne 11. 11. 2011, čj. 13807/11-1300-104880, čj. 13808/11-1300-104880, čj. 13809/11-1300-104880, čj. 13810/11-1300-104880, čj. 13811/11-1300-104880, čj. 13812/11-1300-104880,

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2011, čj. 12420/11-1300-104880 (dále jen „Rozhodnutí č. 12420“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2006, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 8. 10. 2008 pod č.j. 398080/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 332.152,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2011, čj. 12804/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 12804“),

kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2006, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 8. 10. 2008 pod č.j. 398064/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 396.276,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2011, čj. 13351/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13351“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2006, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 8. 10. 2008 pod č.j. 398066/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 296.400,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13807/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13807“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2005, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 7. 10. 2008 pod č.j. 397817/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 323,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13808/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13808“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2005, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 8. 10. 2008 pod č.j. 398048/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 9.360,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13809/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13809“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2005, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 8. 10. 2008 pod č.j. 398050/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 4.250,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13810/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13810“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2004, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 7. 10. 2008 pod č.j. 397773/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 2.717,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13811/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13811“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2004, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 7. 10. 2008 pod č.j. 397768/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 2.792,- Kč.

Žalobce se dále žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 11. 2011, čj. 13812/11-1300-104880 (dále je „Rozhodnutí č. 13812“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň

z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2004, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 7. 10. 2008 pod č.j. 397765/08/005512/4913, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši + 5.991,- Kč.

Předmětem sporu je neuznání nároku na odpočet daně v žalobcem deklarovaných přijatých plnění v devíti různých zdaňovacích obdobích. V jednotlivých zdaňovacích obdobích se jedná o faktury dodavatelů žalobce vystavené společností FEN-FIRMA ELEKTRONAVRÁTIL s.r.o., GLYUK s.r.o., VALATANA s.r.o. a společnost KERT s.r.o.

Žalobce v žalobě uvedl, že při zahájení spolupráce o konání prací stavebních dodavatelským způsobem společnost GLYUK s.r.o. předložila žalobci kopii registrace plátce daně z přidané hodnoty a výpis z obchodního rejstříku. Dále při vystavování faktur vždy účtovala daň z přidané hodnoty. Žalobce měl tedy dostatečně dokladováno, že dodavatel – společnost GLYUK s.r.o. je daňovým subjektem a plátcem daně z přidané hodnoty. Tuto skutečnost následně správce daně potvrdil. Žalobce tak neměl důvod pochybovat o na počátku ověřených skutečnostech, a nepředpokládal, že by v průběhu doby došlo ke změně registrace. Žalobce namítal, že v rámci důkazního řízení předložil uzavřenou smlouvu o dílo, předávací protokoly, doklady o úhradě vyúčtované částky včetně čestného prohlášení vystavitele daňových dokladů, na základě kterých poté žalobce uplatnil odpočet daně z přidané hodnoty v dobré víře. V běžné podnikatelské praxi, zejména ve stavební činnosti, se vesměs na drobné či pomocné práce písemné smlouvy nevyhotovují, smluvní vztah je uzavřen konkludentně a v převážné většině se ti, kteří vykonávají činnost ve stavebnictví, vykazují registrací k DPH. Žalobce poukázal na to, že správce daně uvedl den, ke kterému byla společnosti GLYUK s.r.o. zrušena registrace. Naproti tomu čestné prohlášení o opaku – o plátcovství tohoto subjektu – pak navozuje otázku, bylo-li rozhodnutí o registraci k DPH platně doručeno a je-li pravomocné. Sám vystavovatel dokladů se nadále za plátce daně z přidané hodnoty považuje, daňové doklady nadále vystavuje a vydal o svém plátcovství i čestné prohlášení, které žalobce správci daně doručil v rámci prováděné kontroly. Následně uzavřená smlouva o dílo, plnění díla, jeho předání a převzetí, vystavení faktury a její proplacení včetně vykázané daně z přidané hodnoty jsou maximálním počinem, který žalobce mohl učinit a v dobré víře. Jestliže dle vydaného dokladu žalobce daň z přidané hodnoty uhradil, pak je nanejvýš nespravedlivé, aby byl žalobce nucen příslušnou daň uhradit podruhé. Poprvé, když jí uhradil vykazujícímu subjektu a nyní, když jí má jako neoprávněně vykázanou vrátit a ještě za to být sankcionován. Žalobce poukázal na to, že žalovaný sám připustil, že si žalobce dobře prověřil, že společnost GLYUK s.r.o. byla od 12. 8. 2002 až do 27. 9. 2005 registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty. Pokud vystupovala jako plátce i po tomto datu, činila tak v rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítal, že řízení předcházející vydání rozhodnutí správního orgánu v I. stupni je stiženo vadou, kterou žalobce spatřoval v pochybení při doručování. Žalobce uvedl, že výzvy, které měl správce daně žalobci zasílat, nebyly žalobci doručovány a že mu rovněž nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Žalobce namítal rozpor doručování v daném případě s ustanoveními § 21 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán doručoval žalobci (právnické osobě) na adresu, která není vedena v obchodním rejstříku jako sídlo. Podle názoru žalobce v důsledku tohoto postupu trpí řízení od počátku nezhojitelnou vadou, kterou ani odvolací orgán neodstranil. Podle žalobce správní řízení ve věci napadených rozhodnutí v daňovém řízení v I. stupni ani v odvolacím řízení nebylo možno konat, jelikož nebylo dosud řádně zahájeno.

Žalobce dále namítl rozpor napadených rozhodnutí s ustanovením § 69 správního řádu, když podle názoru žalobce tato rozhodnutí nemají náležitosti taxativně v tomto ustanovení stanovené.

Dále žalobce uplatnil námitky vztahující se vždy k jednotlivým rozhodnutím.

K Rozhodnutí č. 12420 žalobce namítl, že žalovaný nevyhodnotil výslechy svědků ve vzájemném kontextu, přičemž je žalovaný vyhodnotil jednostranně tak, že nebylo prokázáno provedení prací.

K Rozhodnutí č. 12804 žalobce uvedl, že jej správce daně měl výzvami čj. 380476/07/005933/8479, ze dne 16. 10. 2007, a čj. 157279/08/005934/8479, ze dne 31. 3. 2008 vyzvat k doložení dalších dokladů k prokázání oprávněnosti uplatnění daňového odpočtu. Žalobce namítl, že ani jedna z těchto výzev mu však nebyla doručena.

K Rozhodnutí č. 13351 žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí neodstranil rozpor mezi výpověďmi jednatelky společnosti FEN – FIRMA ELEKTRONAVRÁTIL s.r.o. (dále jen „FEN“) a asistentkou jednatele žalobce a bez vyhodnocení těchto výpovědí odvolání zamítl.

K Rozhodnutí č. 13807 žalobce namítl, že skutečnost, že si svědkové s odstupem let nepamatují jednotlivé firmy, které pro žalobce pracovaly, nemůže být sama o sobě přitěžující okolností. Žalobce uvedl, že svědci potvrzovali, že žalobce na konkrétních stavbách, kterých se jednotlivé daňové doklady týkaly, pracoval.

K Rozhodnutí č. 13808 žalobce uvedl, že při zhodnocení svědeckých výpovědí žalovaný zpochybnil výslech svědka M. B., zástupce společnosti GLYUK s.r.o. tím, že ho svědkyně J. C. (asistentka jednatele žalobce) na černobílé fotografii nedokázala identifikovat. Žalobce namítl, že úroveň kopií fotografií z osobních dokladů nemohla být brána jako důkazní prostředek, který by svědčil v neprospěch žalobce.

K Rozhodnutí č. 13809 žalobce namítl, že výpověďmi svědků – jednatelů a společníků KERT s.r.o. – bylo prokázáno, že se žalobcem spolupracovali, ale s odstupem let nedokázali specifikovat jednotlivé stavby, přičemž daňové doklady vystavené žalobcem nebyly těmito svědky zpochybněny.

K Rozhodnutí č. 13810 neuvedl žalobce žádné námitky.

K Rozhodnutí č. 13811 žalobce namítl, že svědecké výpovědi, které žalovaný provedl, nebyly hodnoceny objektivně, když žalovaný svědkům vytýkal, že neuváděli přesná jména a popis osob a společností, které pro žalobce na jednotlivých stavbách konaly práce a tyto práce následně žalobci účtovaly.

K Rozhodnutí č. 13812 žalobce uvedl, že prokazoval práce přijaté od jednotlivých dodavatelů listinnými důkazními prostředky (faktury, smlouvy, protokoly). Žalobce namítl, že skutečnost, že nebylo možno provést šetření u obchodních partnerů, nemůže jít k tíži žalobce, který nemá možnost tyto společnosti přimět ke spolupráci.

Z uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k námitce žalobce, že při zahájení spolupráce společnost GLYUK s.r.o. předložila žalobci kopii registrace plátce DPH a při vystavování faktur vždy účtovala DPH a žalobce tak měl dostatečně dokladováno, že společnost je plátcem daně, uvedl, že registrace k DPH byla společnosti GLYUK s.r.o. zrušena s účinností ke dni 27. 9. 2005. Deklaruje-li žalobce, že přijal plnění od GLYUK s.r.o. s datem uskutečnění po uvedeném dni, prohlašuje tím, že je přijal od neplátce. Podle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Na straně žalobce tak není splněna zákonná podmínka pro uplatnění nároku na odpočet daně. Osoba povinná k dani osvobozená podle ust. § 6 zákona o DPH od uplatňování daně, u níž nenastaly zákonem stanovené okolnosti způsobující, že se osoba povinná k dani stává plátcem (tj. jedná se o neplátce), není oprávněna vystavit doklad s náležitostmi daňového dokladu, resp. není oprávněna na dokladu uvádět daň na výstupu. V návaznosti na to platí, že plátci, který je příjemcem faktury vystavené tímto neplátcem, nevzniká nárok na uplatnění daně na vstupu, a to ani v případě, že je na přijaté faktuře daň, v rozporu se zákonem, uvedena.

Žalobce měl možnost ověřit si aktuální stav registrace společnosti GLYUK s.r.o. dotazem u správce daně nebo ve veřejně přístupné databázi. Pokud tak neučinil, vystavil se riziku z toho vyplývajících důsledků. Žalovaný uvedl, že dotazem u jakéhokoliv tuzemského správce daně je možno ověřit, zda je subjekt aktuálně registrován k DPH či nikoliv. Tazatel uvede DIČ verifikovaného daňového subjektu a správce daně sdělí požadovanou informaci formou odpovědi ano – ne. Zákonná povinnost zachovávat mlčenlivost se tohoto údaje netýká (§ 24 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Dalším zdrojem potřebných informací je veřejně přístupný registr plátců DPH, dostupný na internetových stránkách Ministerstva financí ČR www.mfcr.cz, a to jak v registru Plátci daně z přidané hodnoty – DPH, tak v registru Ověřování DIČ osob registrovaných v jiných členských státech EU. Registry jsou snadno dohledatelné, případně by býval žalobce obdržel informaci o jejich existenci dotazem u správce daně včetně žalovaného, stejně tak, jak učinilo mnoho ostatních tazatelů.

K námitce zpochybňující platnost zrušení registrace žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zrušení registrace plátce DPH společnosti GLYUK s.r.o. ze dne 5. 8. 2005, č.j.: 294794/05/005902/6183 bylo doručeno v souladu s ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků dne 26. 8. 2005. Právní moci nabylo dne 27. 9. 2005. Dne 3. 10. 2005 bylo vydáno Osvědčení o registraci č.j.: 352055/05/005902/6183 a údaj o zrušení registrace společnosti GLYUK s.r.o. byl zároveň zanesen do databáze, resp. registru plátců. Nejpozději od tohoto dne měl tedy žalobce možnost informaci získat (dotazem u správce daně by byl informaci získal ještě dříve).

Žalovaný popřel, že by žalobce plnil daň dvakrát, neboť dodatečnými platebními výměry mu byla pouze uložena povinnost vrátit do státního rozpočtu v minulosti neoprávněně nárokovanou částku odpočtu daně.

K námitce žalobce týkající se vad doručování žalovaný uvedl, že k výzvám, které nebyly žalobci doručeny, nepřihlížel, nehodnotil je jako důkaz a nevyvozoval z nich vůči žalobci žádné důsledky. K zahájení řízení uvedl žalovaný, že dodatečné platební výměry, jichž se týkala odvolací řízení, ke kterým se vztahují napadená rozhodnutí, byly vydány na základě daňové kontroly zahájené protokolem čj. 227847/07/005933/8479, ze dne 16. 5. 2007. Za žalobce jednal pan M. B., zástupce zmocněný plnou mocí doručenou správci daně dne 19. 3. 2007, evidovanou pod čj. 126660/07, jíž jednatel žalobce P. zmocňuje M. B.

k zastupování žalobce před Finančním úřadem pro Prahu 5 ve věci daňových záležitostí. Žalovaný uvedl, že tato námitka nemá oporu ve spisovém materiálu.

K námitce žalobce, že rozhodnutí nemají náležitosti taxativně stanovené v § 69 správního řádu, žalovaný uvedl, že napadená rozhodnutí byla vydána podle zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jak je ve výroku každého rozhodnutí uvedeno. Podle názoru žalovaného žalobce nekonkretizoval, kterou náležitost údajně napadená rozhodnutí postrádají. Žalovaný konstatoval, že má za to, že napadená rozhodnutí jsou v souladu s ust. § 102 daňového řádu, které stanoví náležitosti rozhodnutí.

K Rozhodnutí č. 12420 žalovaný uvedl, že má za to, že při hodnocení důkazních prostředků postupoval v souladu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu a popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí objektivně jednotlivé svědecké výpovědi.

K Rozhodnutí č. 12804 žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně deklaroval, že ke jmenovaným výzvám nepřihlížel, nehodnotil je vzhledem k procesním nepřesnostem jako důkaz a nevyvozoval z nich vůči žalobci žádné důsledky.

K Rozhodnutí č. 13351 žalovaný uvedl, že v protokolu čj. 9628/11-1300-104880 ze dne 4. 8. 2011 svědkyně paní J. C. ani náznakem nezmínila jméno L. N., jednatelky FEN. V souvislosti s FEN byla zmíněna pouze osoba pana V., který však nebyl osobou kompetentní k jednání za FEN, v jehož společnosti se údajně měla vyskytovat mladá slečna se světlými vlasy, o níž k dotazu žalobce svědkyně výslovně uvedla, že její jméno nezná, jelikož jí nebyla představena.

K Rozhodnutí č. 13807 žalovaný uvedl, že předmětem prokazování bylo, zda a které společnosti pracovaly pro žalobce jako subdodavatelé, resp. zda žalobce přijal či nepřijal fakturovaná plnění konkrétně od těch subjektů, které jsou deklarovány na daňových dokladech, jimiž je prokazován nárok na odpočet daně. Předmětem prokazování nebylo, na kterých stavbách žalobce pracoval. Žalovaný uvedl, že v daném případě nebyli svědci schopni uvést takové údaje, které by byly s to odstranit pochybnosti správce daně o tom, že žalobce přijal fakturovaná plnění právě od deklarovaných subdodavatelů, tj. které by mohly být hodnoceny jako důkaz o nároku žalobce na odpočet daně. Skutečnost, že svědci nepodali relevantní informace k prověřované otázce, když si nepamatovali konkrétní firmy, nebyla hodnocena jako přitěžující. Tato skutečnost měla za následek pouze to, že svědecké výpovědi nemohly být hodnoceny jako důkaz a nesplnily tedy účel, pro který je žalobce navrhl.

K Rozhodnutí č. 13808 žalovaný uvedl, že žalobce zaměňuje různé osoby. Pokud jde o pana M. B., nemohla být svědkyně paní J. C. dotazována na jeho vizuální identifikaci, neboť spisový materiál žádnou potřebnou dokumentaci neobsahuje. Svědek pan B. byl předvolán, avšak nedostavil se k jednání a z toho důvodu nebyla svědecká výpověď provedena. Žalobce pouze předložil „čestné prohlášení“ datované 6. 11. 2008, podepsané panem B. Tento důkazní prostředek nebyl z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí vyhodnocen jako důkaz svědčící o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Žalovaný dále uvedl, že dalším svědkem, který vypovídal o spolupráci žalobce a GLYUK s.r.o., byl pan V. F. Tento svědek vypověděl, že společnost GLYUK s.r.o. prováděla pro žalobce vlastními silami stavební práce. Jeho nadřízeným byl údajně pan B., který vystavoval faktury jménem GLYUK s.r.o. Svědek podle své výpovědi někdy vozil faktury do sídla žalobce. Žalovaný uvedl, že nevyhodnotil tuto svědeckou výpověď jako

důkaz, neboť jejím provedením nebyly odstraněny pochybnosti o tom, zda se plnění uskutečnilo tak, jak je deklarováno na zkoumaných dokladech. Svědek nebyl schopen doložit pravdivost tvrzení, že pro GLYUK s.r.o. skutečně pracoval, proto ani nelze mít za prokázané, zda vůbec je jeho svědectví v dané věci relevantní. Svědek sice potvrdil spolupráci společnosti GLYUK s.r.o. se žalobcem, avšak bez uvedení jakýchkoli podrobností, které by bylo možné ověřit a verifikovat tak obsah jeho výpovědi. Tvrzení svědka, že faktury podepisoval pan B., je v rozporu se žalobcem předloženými důkazními prostředky, neboť podpisy na zkoumaných fakturách a pokladním dokladu jsou odlišné od notářsky ověřeného podpisu na čestném prohlášení.

Žalovaný uvedl, že žalobní námitka pravděpodobně směřuje proti konstatování žalovaného, že ačkoli svědek pan F. tvrdil, že chodil s fakturami do sídla žalobce, svědkyně paní C. jej na fotografii nepoznala. Ve vztahu ke společnosti GLYUK s.r.o. tato svědkyně sdělila, že byla opakovaně v osobním kontaktu se zástupcem společnosti, panem F. Za účelem zjištění do jaké míry byla či nebyla výpověď svědkyně spontánní, přistoupil žalovaný v závěru jednání k předem neavizované vizuální konfrontaci. Svědkyni byl předložen list s osmi očíslovanými fotografiemi – pana F. pod číslem 6 a dalších sedmi mužů ve věku cca 25 až 55 let. Žalovaný uvedl, že tyto osoby jsou buď zaměstnanci žalovaného, nebo jejich rodinní příslušníci a se svědkyní se neznají. Žalovaný tedy předpokládal, že jedinou osobou, která by měla být svědkyni povědomá, bude právě pan F., je-li pravdivé tvrzení, že se s ním v rámci svých pracovních povinností opakovaně stýkala. Svědkyně však uvedla, že nikoho z fotografií nezná. Na základě osobního jednání s panem F. dne 1. 7. 2011 žalovaný uvedl, že předložená fotografie zachycuje jeho fyziognomii zcela věrně a nezaměnitelně.

Z uvedených skutečností tedy žalovaný dovodil účelovost svědecké výpovědi paní C., resp. zpochybnění věrohodnosti jejího obsahu, který tak nebyl hodnocen jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

K Rozhodnutí č. 13809 žalovaný uvedl, že v tomto rozhodnutí se výslovně konstatuje, že žalobcem uskutečněná plnění, jejichž přijetí zadavatelem KERT s.r.o. svědecké výpovědi jeho jednatelů více méně potvrdily, nebyly předmětem zkoumání a nebyly důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně. S výjimkou svědka pana Ing. M. L. neměli svědci žádné informace o tom, jakým způsobem žalobce jako zhotovitel dílo realizoval (vlastními silami nebo s pomocí subdodavatelů) a už vůbec ne o tom, která konkrétní společnost případnou subdodávku prováděla. Přitom právě to je podle žalovaného otázka, která byla předmětem zkoumání a právě to je důvod, proč nemohly být tyto svědecké výpovědi hodnoceny jako důkaz o nároku na odpočet daně.

K Rozhodnutí č. 13810 žalovaný odkázal na ostatní skutečnosti uvedené ve svém vyjádření k žalobě a také na text napadeného rozhodnutí.

K Rozhodnutí č. 13811 žalovaný odkázal na podrobnosti uvedené v napadeném rozhodnutí a jen obecně konstatoval, že žalobce nesl důkazní břemeno ve věci prokázání nároku na odpočet daně. Žalobce byl ten, kdo za tímto účelem navrhl provedení svědeckých výpovědí. Žalovaný uvedl, že svědecká výpověď je důkazní prostředek, který stejně jako každý jiný podléhá hodnocení. Sama skutečnost, že se třetí osoba dostaví a něco sdělí, nedělá z její výpovědi automaticky důkaz. Má-li být svědectví hodnoceno jako důkaz, musí mít sdělené informace důkazní sílu a hodnotu. Důkazní prostředky jsou hodnoceny nejen každý samostatně, ale i ve vzájemném kontextu. V daném případě existují relevantní pochybnosti o tom, zda žalobce přijal fakturovaná plnění právě od deklarovaných společností tak, jak tvrdí, přičemž svědci nesdělili informace, které by byly v kontextu s ostatními zjištěními s to

tyto pochybnosti odstranit. Proto nebyly svědecké výpovědi vyhodnoceny jako důkaz o nároku na odpočet daně.

K Rozhodnutí č. 13812 žalovaný uvedl, že hodnocení listinných důkazů je provedeno v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o společnost GLYUK s.r.o., deklarovanou jako vystavitel dokladů, jimiž je dokládán nárok na odpočet daně, učinil žalovaný všechny úkony, jejichž provedení žalobce navrhl. Důkazní břemeno, stejně tak jako jisté riziko při výběru obchodních partnerů, je na žalobci. V daném případě nastala situace, kdy se společnost GLYUK s.r.o. poté, kdy začala být její činnost prověřována, stala nekontaktní a její jednatel opustil území ČR. Tyto problémy však podle názoru žalovaného nemohou být kompenzovány na úkor státního rozpočtu v tom smyslu, že by bylo možno od správce daně očekávat, že rezignuje na povinnost prověřovat, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro prokázání nároku na odpočet daně.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby žaloba na přezkoumání napadených rozhodnutí byla zamítnuta.

K vyjádření žalovaného podal žalobce dne 10. 9. 2012 repliku, ve které uvedl, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy a podklady, které využil k vydání rozhodnutí, nebyly vyhodnoceny objektivně. Okolnosti, které svědci uvedli ve prospěch žalobce, žalovaný vyhodnotil neobjektivně a pouze konstatoval, že svědci byli nepřesvědčiví. Nevzal v úvahu časový odstup, kdy si svědci, ani žalobce nemohli pamatovat detaily. Žalobce znovu zdůraznil, že na počátku spolupráce se dodavatelské firmy prokázaly registrací k DPH a také si při vystavování faktur DPH zaúčtovaly a žalobce jej zaplatil. Žalobce tak jednal v dobré víře a měl zdokladováno, že společnost GLYUK s.r.o. je daňovým subjektem a plátcem daně z přidané hodnoty. Z tohoto důvodu je pak nelogické, že žalovaný nutí svým jednáním žalobce, aby v uváděných případech daň jako neoprávněně vykázanou vrátil a ještě má za to být sankcionován. Rovněž nesouhlasil s tím, jak bylo žalovaným vyhodnoceno předložené četné prohlášení jednatele společnosti GLYUK s.r.o.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce navrhl postup podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a žalovaný s tímto návrhem souhlasil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) v mezích uplatněných žalobních bodů.

K námitce vad doručení soud uvádí, že ve spise je založena plná moc ze dne 16. 3. 2007, kterou Ing. J. P., jednatel společnosti LEKOSTA, s.r.o. zmocňuje Ing. M. B., nar. X., bytem P. 4, K. 21 k zastupování žalobce před Finančním úřadem pro Prahu 5 ve věci daňových záležitostí. Na plné moci je uvedena adresa pro doručování: LEKOSTA, s.r.o., Ing. M. B., Jeremiášova 870, Praha 5, 155 00. Tato plná moc je evidována pod čj. 126660/07.

Podle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci.

Podle § 17 odst. 9 téhož zákona písemnosti určené právnickým osobám se doručují pracovníkům oprávněným za tyto příjemce přijímat písemnosti. Není-li jich, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za příjemce jednat, ostatní písemnosti kterémukoliv jejich pracovníku, který písemnost přijme. Stejně se postupuje, ustanovil-li si příjemce u pošty osobu k přijímání docházejících zásilek.

Řízení podle § 21 odst. 1 téhož zákona je zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili. Dodatečné platební výměry, jichž se týkala odvolací řízení, ke kterým se vztahují napadená rozhodnutí, byly vydány na základě daňové kontroly zahájené protokolem čj. 227847/07/005933/8479, ze dne 16. 5. 2007. Za žalobce (daňový subjekt) protokol o zahájení daňové kontroly převzal zmocněný zástupce žalobce pan Ing. M. B. Protokol o zahájení daňové kontroly byl prvním úkonem, který vůči žalobci v daňovém řízení správce daně učinil. Dnem převzetí tohoto protokolu bylo daňové řízení řádně zahájeno. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle § 262 daňového řádu se při správě daní správní řád nepoužije. Námitka žalobce, že napadená rozhodnutí nemají náležitosti podle § 69 správního řádu tak není důvodná, protože správní řád se na daňové řízení nepoužije. Daňový řád obsahuje vlastní úpravu náležitostí rozhodnutí v ustanovení § 102. Všechny tyto náležitosti napadená rozhodnutí obsahují.

Podle § 116 odst. 2 daňového rádu musí být v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Všechna rozhodnutí obsahují vypořádání všech důvodů, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost a nezákonnost dodatečných platebních výměrů. Proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

K námitce žalobce, že při zahájení spolupráce a konání prací dodavatelským způsobem společnost GLYUK s.r.o. předložila žalobci kopii registrace plátce daně z přidané hodnoty a výpis z obchodního rejstříku a dále při vystavování faktur vždy účtovala daň z přidané hodnoty, čímž měl žalobce dostatečně dokladováno, že dodavatel – společnost GLYUK s.r.o. je daňovým subjektem a plátcem daně z přidané hodnoty, soud konstatuje, že tato námitka směřuje pouze proti Rozhodnutím č. 12804 (zdaňovací období březen 2006) a č. 13351 (zdaňovací období červenec 2006), ve kterých žalovaný, stejně jako správce daně v dodatečném platebním výměru, uvedl, že ve vztahu k odpočtu daně nárokovanému na základě předmětných faktur, vystavených jménem společnosti GLYUK s.r.o., která nebyla v předmětném období plátcem DPH, je zřejmé, že není splněna zákonná podmínka pro odpočet daně, když žalobce neprokázal přijetí plnění a jde o plnění fakturované jménem neplátce, a jako takové nárok na odpočet daně vůbec nezakládá.

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.

Podle ust. § 24 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků jsou pracovníci správce daně oprávněni uveřejnit seznam plátců daně z přidané hodnoty a spotřebních daní, provozovatelů daňových skladů, oprávněných příjemců a uživatelů.

Podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

V projednávaném případě je mezi účastníky řízení předmětem sporu otázka, zda žalobce po právu uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z faktur č. 7/2006 a č. 122006, vystavených jménem společnosti GLYUK s.r.o. Žalobce uplatnil v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za březen 2006 a červenec 2006 nárok na odpočet daně z přidané hodnoty mj. na základě výše uvedených faktur, aniž k tomu byly dány podmínky ust. § 73 odst. 1 cit. zákona. Žalobce mohl uplatnit nárok na odpočet daně pouze za předpokladu, že zdanitelné plnění přijal od plátce daně uvedeného na jím vystavených daňových dokladech. V tomto případě byly předmětné faktury vystaveny společností GLYUK s.r.o., avšak tato společnost dle zjištění správce daně, které uvedl ve zprávě o daňové kontrole, měla od 27. 9. 2005 zrušenou registraci k dani z přidané hodnoty, nebyla tedy v době vystavení předmětných faktur plátcem daně. Se skutečností, že společnosti GLYUK s.r.o. byla zrušena registrace, byl žalobce seznámen ve zprávě o daňové kontrole, která byla žalobci řádně doručena dne 11. 9. 2008. I když žalobci nebyly doručeny výzvy správce daně ze dne 16. 10. 2007 a 31. 3. 2008, byl žalobce po podání odvolání novou výzvou správce daně ze dne 19. 3. 2009, doručenou mu dne 27. 3. 2009, vyzván, aby prokázal, že nárok na odpočet z předmětných faktur byl uplatněn v souladu s ust. § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. K uvedené výzvě předložil žalobce předávací protokoly. Ačkoli je v dané věci sporné i to, zda a jaké plnění bylo žalobci fakturováno a zda bylo skutečně dodáno, je především podstatné zjištění, že dodavatel a vystavitel faktur nebyl ke dni vystavení faktur plátcem DPH. Předávací protokoly nemohou být důkazním materiálem, neboť neprokazují podmínku ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, totiž plátcovství společnosti GLYUK s.r.o. Stejně nerelevantní důkazy ve vztahu k důvodu doměření daně byly i s odvoláním předložené listiny – smlouva o dílo a výdajové doklady o úhradě účtovaných částek.

Žalobce tedy ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neunesl důkazní břemeno, neboť nedoložil, že zdanitelné plnění vykázané na předmětných fakturách přijal od plátce daně. Správní orgány tak nepochybily, když neuznaly nárok žalobce na odpočet daně a žalobci dodatečně doměřily daňovou povinnost.

Údaj, zda je určitý subjekt registrován k DPH či nikoliv, není předmětem ochrany dle ust. § 24 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, na který by se vztahovala povinnost mlčenlivosti. Jde naopak o zcela veřejně přístupné údaje, neboť vstupují rovněž do veřejnoprávních vztahů, a tyto údaje lze dohledat na internetových stránkách, konkrétně v registru plátců DPH, který provozuje Ministerstvo financí. Jestliže si žalobce před proplacením předmětných faktur neověřil, zda je společnost GLYUK s.r.o. plátcem daně, a to přímo u svého dodavatele nebo v registru plátců DPH a spoléhal na informace zjištěné na počátku spolupráce, jde o jednání, které se z hlediska toho, že žalobce platil dodavateli DPH a tedy jako podnikatelský subjekt měl předvídat, že uplatní nárok na odpočet daně, jeví soudu jako neopatrné. Toto jednání pak jde zcela k tíži žalobce. Bylo totiž pouze na něm, aby si

v rámci svých obchodních vztahů počínal dostatečně obezřetně, neboť sice uzavíral soukromý obchodní vztah, nicméně, uhradil-li dodavateli DPH, vznikly mu z tohoto vztahu důsledky i vůči státnímu rozpočtu, jelikož uplatnil nárok na odpočet daně. Pro tyto účely se ověření, zda vystavitel faktur je v době jejich vydání plátcem DPH, jeví jako zcela nezbytné.

K tvrzení žalobce, že čestné prohlášení navozuje otázku, zda má správce daně příslušné rozhodnutí platně doručeno a je pravomocné a dále pak, jak je vykázáno jeho převzetí, soud shledal, že obsahem spisového materiálu, který byl soudu předložen, je rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty pro společnost GLYUK s.r.o. ze dne 5. 8. 2005. Podle doručenky bylo předmětné rozhodnutí doručováno společnosti GLYUK s.r.o. na adresu sídla uvedeného v obchodním rejstříku. Vzhledem k tomu, že společnost GLYUK s.r.o. nebyla zastižena, byla podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků dne 10. 8. 2005 zásilka uložena a společnosti GLYUK s.r.o. byla zanechána výzva. Společnost GLYUK s.r.o. si zásilku obsahující rozhodnutí o zrušení registrace ve stanovené patnáctidenní lhůtě nevyzvedla. Dne 26. 8. 2005 tak byla zásilka vrácena správci daně zpět. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o zrušení registrace společnosti GLYUK s.r.o. bylo této společnosti řádně doručeno v souladu s ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, a to fikcí dne 25. 8. 2005. Marným uplynutím lhůty pro podání odvolání pak toto rozhodnutí dne 27. 9. 2005 nabylo právní moci (podle ust. § 32 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků). Žalobce předložil čestné prohlášení, datované ke dni 6. 11. 2008, v jehož textu je obsaženo prohlášení pana M. B., že firma GLYUK s.r.o. na základě uzavřené smlouvy o dílo v letech 2004 až 2006 prováděla pro žalobce pomocně stavební a lešenářské práce, které účtovala daňovými doklady jako registrovaný plátce DPH. Toto čestné prohlášení nemůže převážit skutečnost, že registrace společnosti GLYUK s.r.o. k dani z přidané hodnoty byla zrušena před vystavením faktur.

Důvodná není podle názoru soudu ani námitka, podle které žalobce daň uhradil dvakrát s tím, že správce daně mohl uplatnit prominutí tvrdosti zákona. Předně žalobce neuhradil daň do státního rozpočtu. Nejprve částky odpovídající DPH uhradil svému dodavateli, který ji neoprávněně účtoval a tuto neoprávněně účtovanou částku měl žalobce nárokovat k vrácení zpět u svého dodavatele. Podle dodatečného platebního výměru je pak žalobce povinen uhradit pouze to, co neoprávněně nárokoval vůči státnímu rozpočtu, neboť si nepohlídal účtování od svého dodavatele. Žalobce tedy nemůže po státním rozpočtu požadovat, aby mu z důvodu nesprávného postupu společnosti GLYUK s.r.o. z tohoto rozpočtu stát uhradil jím neoprávněně vyúčtovanou částku DPH. Takový postup nelze považovat podle názoru soudu za spravedlivý, když chybou a neprávem bylo účtování DPH ze strany dodavatele žalobce. I z tohoto důvodu se nejeví případným ani žalobcem požadovaný úkon správce daně o prominutí daně.

Soud závěrem shrnuje argumentaci k této žalobní námitce odkazem na judikaturu zdejšího soudu. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 Ca 262/2008-42 vyslovil právní názor, že: *„pokud faktury, na kterých je výslovně uvedena daň z přidané hodnoty, byly vystaveny subjektem, jenž nebyl plátcem daně z přidané hodnoty, nemá osoba, která plnění od tohoto subjektu přijme, právo na odpočet této daně. Danému subjektu nicméně povinnost daň přiznat a zaplatit podle § 108 odst. 1 písm. o) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ve znění do 31. 12. 2004), vznikne, a to bez ohledu na to, zda byl nebo nebyl registrován jako plátce daně z přidané hodnoty.“*

Soud se s ohledem na stávající judikaturu s tímto názorem ztotožňuje a z uvedených důvodů neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Dále se soud zabýval žalobními námitky k jednotlivým rozhodnutím.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 12420** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijatých faktur č. 061173 ze dne 20. 11. 2006 (220.720,- Kč základ daně + 41.936,80,- Kč DPH, předmět plnění elektro práce), č. 061194 ze dne 30. 11. 2006 (204.500,- Kč základ daně + 38.855,- Kč DPH, předmět plnění přípravné a lešenářské práce), č. 061127 ze dne 7. 11. 2006 (383.750,- Kč základ daně + 72.912,50,- Kč DPH, předmět plnění rekonstrukce kanalizace), č. 061196 ze dne 30. 11. 2006 (299.000,- Kč základ daně + 56.810,- DPH, předmět plnění stavební práce), č. 061167 ze dne 24. 11. 2006 (162.300,- základ daně + 30.837,- Kč DPH, předmět plnění stavební práce), č. 061119 ze dne 7. 11. 2006 (200.000,- Kč základ daně + 38.000,- Kč DPH, předmět plnění stavební práce) a č. 061163 ze dne 23. 11. 2006 (277.900,- základ daně + 52.801,- Kč DPH, předmět plnění elektro práce), vystavených jménem společnosti FEN. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

Správce daně výzvami ze dne 16. 10. 2007, č.j. 380476/07/005933/8479 a ze dne 31. 3. 2008, č.j. 157279/08/005934/8479 vyzval žalobce k prokázání pravdivosti údajů uvedených v předmětných fakturách, výzvy však nebyly doručeny. S obsahem výzvy čj. 157279/08/005934/8479 se žalobce seznámil, když dle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 9. 2008, č.j. 370497/08/005934/8479 převzal její kopii. Žalovaný uvedl, že k výzvám při rozhodování v odvolacím řízení nepřihlížel. Písemností ze dne 4. 8. 2008, č.j. 326817/08/005934/8479 předvolal správce daně žalobce k projednání zprávy o daňové kontrole, ani tato písemnost se nepodařila doručit. Dne 11. 9. 2008 správce daně žalobci poštou doručil zprávu o daňové kontrole č.j. 358178/08/005934/8479, v níž shrnul svá zjištění.

Správce daně dne 8. 10. 2008 vydal dodatečný platební výměr, proti němuž podal žalobce odvolání. Na základě následného požadavku žalovaného doplnil správce daně řízení o další úkony. Výzvami ze dne 19. 3. 2009, čj. 120061 a 120066/09/005934/106979, doručenými žalobci dne 27. 3. 2009, vyzval žalobce, aby prokázal pravdivost údajů uvedených na předmětných fakturách. Žalobce na to reagoval podáním doručeným dne 16. 4. 2009, v jehož příloze předložil předávací protokoly k uvedeným fakturám. Na základě předvolání byl žalobce v rámci ústního jednání, konaného dne 3. 6. 2009, seznámen se závěry správce daně ve zprávě o daňové kontrole. Na základě dalšího požadavku žalovaného doplnil správce daně řízení o další úkony. Výzvou ze dne 12. 2. 2010, čj. 60130/10/005934/106979 byl žalobce vyzván, aby k předávacím protokolům doložil objednávky a smlouvy. Žalobce na tuto výzvu, která mu byla řádně doručena dne 25. 2. 2010, nereagoval. Výzvou ze dne 16. 2. 2010, čj. 62663/10/005934/106979, doručenou žalobci dne 26. 2. 2010, vyzval správce daně žalobce, aby identifikoval svědky zmíněné v podání ze dne 16. 4. 2009. Dne 3. 5. 2010 obdržel správce daně podání evidované pod čj. 224094/10, ve kterém žalobce navrhl vyslechnout svědky – ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období se jednalo o p. J. K., p. J. B., p. D. F., Ing. M. L. (tyto svědecké výpovědi byly provedeny) a p. L. N., bývalou jednatelkou společnosti FEN. Paní L. N. však správce daně předvolal z vlastní iniciativy dne 10. 2. 2010, ta se však dopisem doručeným dne 26. 2. 2010 ze zdravotních důvodů omluvila a sdělila, že na veškerém dění ve společnosti FEN se vždy podílel pan J. N., současný jednatel. Jeho svědecká výpověď byla za účasti žalobce provedena dne 23. 3. 2010 do protokolu čj. 131037/10/005934106979.

Následně správce daně postoupil doplněný spisový materiál žalovanému k rozhodnutí. Po jeho přezkoumání seznámil žalovaný žalobce výzvou ze dne 4. 11. 2010, č.j. 14045/10-

1300-4880 s hodnocením důkazních prostředků. Podáním doručeným žalovanému dne 9. 12. 2010, evidovaným pod č.j. 15592/10-1300 požadoval žalobce provedení dalších svědeckých výpovědí. Ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období se jednalo o pány K., B., F. a L. Tito svědci však byli vyslechnuti již dne 9. 6. 2010 a žalovaný tak neakceptoval návrh žalobce na opakování jejich svědecké výpovědi z důvodu námitek vůči formě a vedení výslechu zástupcem žalobce. Výslech dalšího navrženého svědka, pana Ing. P., rovněž nebyl proveden, jelikož pan Ing. P., jakožto jednatel žalobce nebyl v pozici třetí osoby – svědka, byl přítomen u svědeckých výpovědí a kladl svědkům otázky a po dobu odvolacího řízení měl právo doplňovat odvolání a navrhovat důkazní prostředky, což také činil. Dalším navrženým svědkem byl Ing. V., jehož výslech nebyl z důvodu jeho úmrtí proveden. Svědecké výpovědi dalších navrhovaných svědků paní L. N., p. L. a p. K. žalovaný za účasti žalobce provedl a žalobce s jejich hodnocením seznámil žalobce ve výzvě ze dne 12. 4. 2011, čj. 4657/11-1300-104880.

Dne 6. 5. 2011 bylo žalovanému doručeno další podání žalobce, evidované pod č.j. 5696/11-1300, ve kterém navrhl provedení svědeckých výpovědí p. Z. R. a p. P. K. V rámci svědecké výpovědi pana Z. R., konané dne 1. 7. 2011 žalobce doplnil odvolání do protokolu čj. 8429/11-1300-104880, a to návrhem na provedení svědecké výpovědi paní J. C. Svědecké výpovědi byly za účasti žalobce realizovány a žalobce byl s jejich hodnocením seznámen výzvou ze dne 7. 9. 2011, čj. 10988/11-1300-104880.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je konstatováno, že žalobce neprokázal, že zkoumaná plnění přijal právě od společnosti FEN, přičemž ani jednatelka FEN uskutečnění zkoumaných plnění nepotvrdila, naopak odmítla jak realizaci plnění, tak vystavení faktur, smluv i pokladních dokladů. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný uvedl, že pokud se žalobce stal obětí podvodného jednání ze strany třetí osoby, která na listinných dokladech eventuelně zfalšovala razítko společnosti FEN a podpisy její jednatelky, jedná se o občanskoprávní spor. Takto vzniklá újma nemůže být kompenzována na úkor státního rozpočtu formou čerpání odpočtu daně.

Z pohledu uplatněné žalobní námitky, že žalovaný nevyhodnotil výslechy svědků ve vzájemném kontextu, přičemž je vyhodnotil tak, že nebylo prokázáno provedení prací, soud ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí zjistil, že pan J. N., současný jednatel společnosti FEN dne 23. 3. 2010 do protokolu čj. 131037/10/005934106979 za účasti žalobce vypověděl, že společnost FEN nikdy neprováděla práce pro žalobce a ani nepoužívá formulář, na němž jsou předmětné faktury vytištěny. Podpisy na fakturách a rámcové smlouvě, předložených svědkovi k nahlédnutí, nejsou pravé. Doklady nebyly společností FEN vystaveny, práce nebyly provedeny a smlouva nebyla podepsána. Nezná jednatele Ing. P. a nikdy s ním nejednal. Žalobce nevznesl žádné dotazy, které by uvedená sdělení vyvracely. V hodnocení této svědecké výpovědi žalovaný uvedl, že obsah sdělených skutečností je v přímém rozporu s tvrzením žalobce, proto není svědecká výpověď hodnocena jako důkaz o tom, že se plnění realizovalo tak, jak je formálně deklarováno, resp. není hodnocena jako důkaz o nároku žalobce na odpočet daně z předmětných faktur.

Paní L. N., jednatelka společnosti FEN dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1994/11-1300-104880 vypověděla, že jednatele Ing. P. nezná, neuzavřela a nepodepsala rámcové smlouvy pro rok 2005 a 2006, ani předmětné faktury a pokladní doklady. Dále uvedla, že společnost FEN neuskutečnila plnění na nich uvedená. V hodnocení této svědecké výpovědi žalovaný

uvedl, že její obsah nelze zjevně hodnotit jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce. Žalobce dále navrhl provedení písmoznaleckého rozboru podpisu „N.“, uvedeného na listinných dokladech vystavených společností FEN, o nichž paní N. do protokolu výslovně uvedla, že je nepodepsala. Konzultacemi se soudním znalcem v oboru písmoznalectví, Mgr. M. B., žalovaný zjistil, že k provedení znaleckého posudku je nezbytné předložit ukázky podpisu dotyčné osoby, pocházející z doby, kdy měly být podepsány zkoumané doklady tak, aby při posouzení případně mohly být zohledněny rozdíly v podpisu, dané přirozeným vývojem rukopisu. Za tímto účelem, ve spolupráci s Městským soudem v Praze a s Městskou částí Praha 8 – živnostenským odborem Úřadu městské části získal žalovaný listinné doklady z let 2003 a 2004. Na základě porovnání podpisů na těchto listinách, na protokolu o svědecké výpovědi, podepsaném paní N. osobně dne 17. 2. 2011 před žalovaným i žalobcem, s podpisy uvedenými na předmětných fakturách a dalších dokladech, dospěl žalovaný k závěru, že listiny předložené žalobcem jsou opatřeny podpisy, z nichž ani jeden není vizuálně totožný s autentickým podpisem paní N. Tato skutečnost vedla žalovaného v kontextu s obsahem svědecké výpovědi paní N. k závěru, že tyto důkazní prostředky vyvracejí tvrzení žalobce o podepsání faktur paní N. a o přijetí plnění od společnosti FEN.

Pan J. K. dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267668/10/005934106979 vypověděl, že jako OSVČ spolupracuje se žalobcem od r. 2002, a že zná společnost FEN, která měla provádět elektro práce na akci T. Nezná však jméno žádné osoby. Žalovaný hodnotil tuto svědeckou výpověď tak, že pokud by byla posuzována izolovaně, tak svědek verbálně svědčí ve prospěch žalobce, ovšem ve světle skutečnosti, že sdělení svědka neobsahuje žádné konkrétní informace, z nichž by bylo možno dovodit souvislost s plněními deklarovanými předmětnými fakturami, a v kontextu s obsahem výpovědí svědků L. N. a J. N., nemá svědecká výpověď pana Ky. takovou důkazní sílu, aby mohla být hodnocena jako jednoznačně přesvědčivý důkaz o oprávněném nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Pan J. B. dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267711/10/005934106979 vypověděl, že jako OSVČ spolupracuje s žalobcem od r. 2002, a že zná společnost FEN, která měla provádět elektro práce na pobočkách T. v Mladé Boleslavi. Dále sdělil, že se společností FEN nespolupracoval a není schopen jmenovat nějakou osobu. Hodnocení svědecké výpovědi je podobné jako hodnocení předcházející svědecké výpovědi. Sdělení svědka neobsahuje konkrétní informace a samo o sobě není nezpochybnitelným důkazem takové důkazné síly, která by automaticky odstranila veškeré pochybnosti na straně správce daně.

Pan D. F., zaměstnanec žalobce v pozici vedoucího divize lešení, dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267690/10/005934106979 vypověděl, že společnost FEN pro žalobce pracovala, nepamatuje si ovšem, na jakých stavbách ani žádného pracovníka. Žalovaný hodnotil tuto svědeckou výpověď tak, že neobsahuje žádné informace, které by bylo možné hodnotit jako důkaz o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných dokladech.

Pan Ing. M. L., zaměstnanec žalobce v pozici vedoucího stavební divize, dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267723/10/005934106979 vypověděl, že společnost FEN prováděla elektro práce na stavbách O. 2, T. a bytový park II P. Uvedl, že nezná žádnou osobu z FEN. V hodnocení svědecké výpovědi uvedl žalovaný, že má podobný scénář jako předchozí, tj. svědek potvrzuje název společnosti, aniž uvádí konkrétní detail. Žalovaný navíc upozornil na to, že z dostupného spisového materiálu nevyplývá, že se společnost FEN měla podílet např. na stavbě O. 2, která je předmětem zkoumání v jiném zdaňovacím období. Obsah svědecké výpovědi tak žalovaný nehodnotil jako sdělení prokazující, že žalobce přijal plnění uvedené na předmětných fakturách tak, jak je jimi deklarováno.

Pan Ing. M. L., jednatel KERT s.r.o., dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1993/11-1300-104880 vypověděl, že obě společnosti spolupracovaly na akci O. a na žádnou jinou konkrétní spolupráci si nevzpomíná. Žalobce byl v pozici subdodavatele společnosti KERT s.r.o. s tím, že měl další subdodavatele. Žalovaný uvedl, že na otázku, zda může tyto žalobcovi

subdodavatele upřesnit, svědek sdělil, cit. „Elektrikáři, více si nepamatuji.“ Na otázku „Znáte společnost FEN-FIRMA ELEKTRONAVRÁTIL s.r.o.?“ svědek odpověděl: „To byli asi ti elektrikáři, o kterých jsem mluvil.“ Žalovaný hodnotil důkazní sílu tohoto tvrzení jako nicotnou, a to z důvodu, že si svědek pamatuje na spolupráci firmy KERT s.r.o. s žalobcem pouze při akci O., která však proběhla v jiném zdaňovacím období a předmětné doklady se jí netýkají. Na další klíčové otázky reagoval svědek velmi neurčitě. Elektro práce, které jsou uvedeny jako předmět plnění pouze na dvou z předmětných faktur (č. 061173 a 061163), ovšem ani na tyto faktury nelze svědeckou výpověď aplikovat, neboť jimi deklarovaná plnění se netýkají akce O. Předmětem plnění na předmětných fakturách jsou stavební, rekonstrukční, přípravné a lešenářské práce, o nichž se svědek nezmínil, tedy nepotvrdil jejich uskutečnění firmou FEN. Z uvedených důvodů nehodnotil žalovaný svědeckou výpověď jak důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Pan A. K., jednatel KERT s.r.o., dne 24. 2. 2011 do protokolu čj. 2275/11-1300-101880 vypověděl, že zná žalobce z dřívější spolupráce. O subdodavatelích žalobce nic neví a nezná společnost FEN ani další jmenované. Žalovaný v hodnocení svědecké výpovědi uvedl, že svědek nesdělil žádné informace, které by bylo možno hodnotit jako důkaz ve prospěch tvrzení žalobce.

Pan P. K., v období říjen 2005 až únor 2008 jednatel KERT s.r.o., dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9627/11-1300-104880 vypověděl, že je mu známo, že společnost KERT s.r.o. s žalobcem spolupracovala, nemůže však uvést žádné podrobnosti, neboť jeho kompetence se týkaly finanční a ekonomické stránky chodu společnosti, technické záležitosti vyřizoval druhý jednatel, pan R. Uvedl, že společnost FEN ani další jmenované společnosti nezná. Žalovaný hodnotil svědeckou výpověď stejně jako svědeckou výpověď p. A. K.

Pan Z. R., v období červenec 1994 až srpen 2005 jednatel KERT s.r.o., dne 1. 7. 2011 do protokolu čj. 8429/11-1300-104880 vypověděl, že žalobce byl subdodavatelem stavebních prací pro společnost KERT s.r.o. cca v období let 2002 až 2005 a že mu není známo, že by měl žalobce další subdodavatele. Uvedl, že nezná FEN ani další společnosti. Žalovaný hodnotil svědeckou výpověď obdobně jako předchozí, tj. že svědek neuvedl žádné skutečnosti potvrzující přijetí plnění fakturovaných předmětnými doklady žalobcem právě od deklarovaných dodavatelů.

Paní J. C., asistentka jednatele žalobce od roku 2004, dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9628/11-1300-104880 vypověděla, že její pracovní náplň zahrnuje evidenci pošty a přijímání všech osob, které se do firmy osobně dostaví. Uvedla, že zná všechny deklarované dodavatele, včetně společnosti FEN, nepamatuje si však žádnou konkrétní zakázku, neboť jich bylo hodně. Svědkyně uvedla, že společnost FEN pro žalobce prováděla elektropráce na stavbách, faktury nosil pan L. V., někdy v doprovodu mladé slečny, která jí nebyla představena. Žalovaný k tomu uvedl, že vzhledem k úmrtí pana V. nebylo možné sdělenou informaci ověřit. Podle prohlášení paní N. a pana N. byl pan V. externí účetní společnosti FEN a nebyl oprávněn za společnost jednat. Žalovaný v hodnocení svědecké výpovědi uvedl, že svědkyně sice verbálně svědčila ve prospěch žalobce, důkazní sílu jejích tvrzení však zpochybňuje skutečnost, že neumí uvést žádné konkrétní podrobnosti. Z toho důvodu obsah sdělení žalovaný nehodnotil jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Ve správním spise jsou založeny všechny protokoly o svědeckých výpovědích, které žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Městský soud považuje za vhodné citovat z rozsudku Nejvyššího správního soud ze dne 29. 4. 2015, č.j. 6 As 137/2014-37, v němž je uvedeno, *„že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného hodnocení důkazů jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán.“*

Z úvah uvedených v napadeném rozhodnutí je zřejmé, jaké důvody vedly žalovaného k tomu, že odvolání žalobce zamítl, přičemž se dostatečně zabýval obsahem jednotlivých svědeckých výpovědí, které mezi sebou vzájemně srovnával v dikci ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu. Z uvedeného důvodu neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 12804** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijaté faktury č. 7/2006 ze dne 31. 3. 2006 (102.000,- Kč základ daně + 5.100,- Kč DPH, předmět plnění pomocné a lešenářské práce), vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o., a faktury č. 060374 ze dne 23. 3. 2006 (2.058.820,- Kč základ daně + 391.175,80,- Kč DPH, předmět plnění prodej lešení), vystavené jménem společností FEN. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

Správce daně výzvami ze dne 16. 10. 2007, č.j. 380476/07/005933/8479 a ze dne 31. 3. 2008, č.j. 157279/08/005934/8479 vyzval žalobce k prokázání pravdivosti údajů uvedených v předmětných fakturách, výzvy však nebyly doručeny. S obsahem výzvy čj. 157279/08/005934/8479 se žalobce seznámil, když dle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 9. 2008, č.j. 370497/08/005934/8479 převzal její kopii. Žalovaný uvedl, že k výzvám při rozhodování v odvolacím řízení nepřihlížel. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2008, č.j. 326817/08/005934/8479 předvolal správce daně žalobce k projednání zprávy o daňové kontrole, ani toto rozhodnutí se nepodařilo doručit. Dne 11. 9. 2008 správce daně žalobci poštou doručil zprávu o daňové kontrole č.j. 358178/08/005934/8479, v níž shrnul svá zjištění.

Správce daně dne 8. 10. 2008 vydal dodatečný platební výměr, proti němuž podal žalobce odvolání. Na základě následného požadavku žalovaného doplnil správce daně řízení o další úkony. Výzvami ze dne 19. 3. 2009, čj. 120061 a 120066/09/005934/106979, doručenými žalobci dne 27. 3. 2009, vyzval žalobce, aby prokázal pravdivost údajů uvedených na předmětných fakturách. Žalobce na to reagoval podáním doručeným dne 16. 4. 2009, v jehož příloze předložil předávací protokoly k uvedeným fakturám. Na základě předvolání byl žalobce v rámci ústního jednání, konaného dne 3. 6. 2009 seznámen se závěry správce daně ve zprávě o daňové kontrole. Na základě dalšího požadavku žalovaného doplnil správce daně řízení o další úkony. Výzvou ze dne 12. 2. 2010, čj. 60130/10/005934/106979 byl žalobce vyzván, aby k předávacím protokolům doložil objednávky a smlouvy. Žalobce na tuto výzvu, která mu byla řádně doručena dne 25. 2. 2010, nereagoval. Výzvou ze dne 16. 2. 2010, čj. 62663/10/005934/106979, doručenou žalobci dne 26. 2. 2010, vyzval správce daně žalobce, aby identifikoval svědky zmíněné v podání ze dne 16. 4. 2009. Dne 3. 5. 2010 obdržel správce daně podání evidované pod čj. 224094/10, ve kterém žalobce navrhl vyslechnout svědky – ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období se jednalo o p. M. H. a M. B., zástupce GLYUK s.r.o. a dále p. J. K., p. J. B., p. D. F., Ing. M. L. a p. L. N., bývalou jednatelkou společnosti FEN. Paní L. N. však správce daně předvolal z vlastní iniciativy dne 10. 2. 2010, ta se však dopisem doručeným dne 26. 2. 2010 ze zdravotních důvodů omluvila

a sdělila, že na veškerém dění ve společnosti FEN se vždy podílel pan J. N., současný jednatel. Jeho svědecká výpověď byla za účasti žalobce provedena dne 23. 3. 2010 do protokolu čj. 131037/10/005934106979.

Následně správce daně postoupil doplněný spisový materiál žalovanému k rozhodnutí. Po jeho přezkoumání seznámil žalovaný žalobce výzvou ze dne 4. 11. 2010, č.j. 14045/10-1300-4880 s hodnocením důkazních prostředků. Podáním doručeným žalovanému dne 9. 12. 201, evidovaným pod č.j. 15592/10-1300 požadoval žalobce provedení dalších svědeckých výpovědí. Ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období se jednalo o pány K., B., F. a L. Tito svědci však byli vyslechnuti již dne 9. 6. 2010 a žalovaný však neakceptoval návrh žalobce na opakování jejich svědecké výpovědi z důvodu námitek vůči formě a vedení výslechu zástupcem žalobce. Výslech dalšího navrženého svědka, pana Ing. P., rovněž nebyl proveden, jelikož pan Ing. P., jakožto jednatel žalobce nebyl v pozici třetí osoby – svědka, byl přítomen u svědeckých výpovědí a kladl svědkům otázky a po dobu odvolacího řízení měl právo doplňovat odvolání a navrhovat důkazní prostředky, což také činil. Svědecké výpovědi dalších navrhovaných svědků paní L. N., p. L. a p. K. žalovaný za účasti žalobce provedl a žalobce s jejich hodnocením seznámil žalobce ve výzvě ze dne 12. 4. 2011, čj. 4657/11-1300-104880.

Dne 6. 5. 2011 bylo žalovanému doručeno další podání žalobce, evidované pod č.j. 5696/11-1300, ve kterém navrhl provedení svědeckých výpovědí p. V. F., Z. R. a P. K. V rámci svědecké výpovědi pana Z. R., konané dne 1. 7. 2011 žalobce doplnil odvolání do protokolu čj. 8429/11-1300-104880, a to návrhem na provedení svědecké výpovědi paní J. C.. Svědecké výpovědi byly za účasti žalobce realizovány a žalobce byl s jejich hodnocením seznámen výzvou ze dne 7. 9. 2011, čj. 10988/11-1300-104880.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je konstatováno, že ve vztahu k odpočtu daně nárokovanému na základě faktury č. 7/2006, vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o., která nebyla v předmětném období plátcem DPH, je zřejmé, že není splněna zákonná podmínka pro odpočet daně, když jednak žalobce ani neprokázal přijetí plnění a jednak jde o plnění fakturované jménem neplátce a jako takové nárok na odpočet daně vůbec nezakládá. Ve vztahu k odpočtu daně nárokovanému na základě faktury č. 060374, vystavené jménem společnosti FEN, žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že zkoumaná plnění přijal právě od společnosti FEN, přičemž ani jednatelka FEN uskutečnění zkoumaných plnění nepotvrdila, naopak jak realizaci plnění, tak vystavení faktur, smluv i pokladních dokladů odmítla. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Z pohledu uplatněné žalobní námitky, že byl žalobce správcem daně výzvami čj. 380476/07/005933/8479, ze dne 16. 10. 2007, a čj. 157279/08/005934/8479, ze dne 31. 3. 2008 vyzván k doložení dalších dokladů k prokázání oprávněnosti uplatnění daňového odpočtu, přičemž žalobce uvedl, že mu žádná z těchto výzev nebyla doručena, soud z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí a správního spisu zjistil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatuje, že předmětné výzvy nebyly žalobci doručeny v souladu se zákonem, a proto ani k jejich vydání žalovaný při rozhodování v odvolacím řízení nepřihlíží. Nadto žalovaný uvedl, že s obsahem výzvy ze dne 31. 3. 2008 byl žalobce seznámen, když dle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 9. 2008, čj. 370497/08/005934/8479, převzal její kopii.

V části napadeného rozhodnutí věnované hodnocení důkazních prostředků výslovně uvedl, že předmětné výzvy nebyly z důvodu procesních nepřesností hodnoceny jako důkaz v daňovém řízení.

Z textu napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl dále k prokázání pravdivosti svých tvrzení vyzýván řádně vydanými a doručenými výzvami, např. čj. 120061 a 120066/09/005934/106979 ze dne 19. 3. 2009, čj. 60130/10/005934/106979 ze dne 12. 2. 2010, čj. 62663/10/005934/106979 ze dne 16. 2. 2010, čj. 14045/10-1300-104880 ze dne 4. 11. 2010, čj. 4657/11-1300-104880 ze dne 12. 4. 2011, čj. 7944/11-1300-104880 ze dne 21. 6. 2011, čj. 10988/11-1300-104880 ze dne 7. 9. 2011. Dále je zřejmé, že byly provedeny výslechy navržených svědků a hodnoceny všechny podklady předložené žalobcem. Vzhledem k tomu, že žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí uvedl, že k předmětným výzvám nepřihlížel a žalobci bylo řádně doručeno mnoho dalších výzev, na které reagoval svými podání, nepovažuje soud tuto žalobní námitku za relevantní. Výzvy čj. 120061 a 120066/09/005934/106979 ze dne 19. 3. 2009 jsou navíc obsahově zcela totožné jako předmětné výzvy.

Z uvedeného důvodu považuje soud tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13351** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijatých faktur č. 15/2006 ze dne 7. 7. 2006 (468.320,- Kč základ daně + 88.980,80,- Kč DPH, předmět plnění lešenářské práce), č. 16/2006 ze dne 28. 7. 2006 (481.680,- Kč základ daně + 91.519,20,- Kč DPH, předmět plnění fasáda domu), vystavených jménem společnosti VALATANA s.r.o., a faktury č. 122006 ze dne 20. 7. 2006 (610.000,- Kč základ daně + 115.900,- Kč DPH, předmět plnění lešenářské a stavební práce), vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný. V podání ze dne 3. 5. 2010 žalobce navrhl mj. vyslechnout i p. V. S., bývalého jednatele společnosti VALATANA s.r.o.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je konstatováno, že ve vztahu k odpočtu daně nárokovanému na základě faktury č. 122006, vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o., která nebyla v předmětném období plátcem DPH, je zřejmé, že není splněna zákonná podmínka pro odpočet daně, když jednak žalobce ani neprokázal přijetí plnění a jednak jde o plnění fakturované jménem neplátce a jako takové nárok na odpočet daně vůbec nezakládá. Ve vztahu k odpočtu daně nárokovanému na základě faktur č. 15/2006 a 16/2006, vystavených jménem společnosti VALATANA s.r.o., žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že zkoumaná plnění přijal právě od společnosti VALATANA s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění zkoumaných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Z pohledu uplatněné žalobní námitky, že žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí neodstranil rozpor mezi výpověďmi jednatelky společnosti FEN a asistentkou jednatele

žalobce a bez vyhodnocení těchto výpovědí odvolání zamítl, soud zjistil, že paní L. N., jednatelka společnosti FEN dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1994/11-1300-104880 vypověděla, že jednatele žalobce Ing. P. nezná, neuzavřela a nepodepsala rámcové smlouvy pro rok 2005 a 2006, ani předmětné faktury a pokladní doklady. Dále uvedla, že společnost FEN neuskutečnila plnění na nich uvedená. V hodnocení žalovaný uvedl, že obsah svědecké výpovědi nelze zjevně hodnotit jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce. Žalobce dále navrhl provedení písmoznaleckého rozboru podpisu „N.“, uvedeného na listinných dokladech vystavených společností FEN, o nichž paní N. do protokolu výslovně uvedla, že je nepodepsala. Konzultacemi se soudním znalcem v oboru písmoznalectví, Mgr. M. B., žalovaný zjistil, že k provedení znaleckého posudku je nezbytné předložit ukázky podpisu dotyčné osoby, pocházející z doby, kdy měly být podepsány zkoumané doklady tak, aby při posouzení případně mohly být zohledněny rozdíly v podpisu, dané přirozeným vývojem rukopisu. Za tímto účelem, ve spolupráci s Městským soudem v Praze a s Městskou částí Praha 8 – živnostenským odborem Úřadu městské části získal žalovaný listinné doklady z let 2003 a 2004. Na základě porovnání podpisů na těchto listinách, na protokolu o svědecké výpovědi, podepsaném paní N. osobně dne 17. 2. 2011 před žalovaným i žalobcem, s podpisy uvedenými na předmětných fakturách a dalších dokladech, dospěl žalovaný k závěru, že listiny předložené žalobcem jsou opatřeny podpisy, z nichž ani jeden není vizuálně totožný s autentickým podpisem paní N. Tato skutečnost vedla žalovaného v kontextu s obsahem svědecké výpovědi paní N. k závěru, že tyto důkazní prostředky vyvracejí tvrzení žalobce o podepsání faktur paní N. a o přijetí plnění od společnosti FEN.

Paní J. C., asistentka jednatele žalobce od roku 2004, dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9628/11-1300-104880 vypověděla, že její pracovní náplň zahrnuje evidenci pošty a přijímání všech osob, které se do firmy osobně dostaví. Uvedla, že zná všechny deklarované dodavatele, včetně společnosti FEN, nepamatuje si však žádnou konkrétní zakázku, neboť jich bylo hodně. Svědkyně uvedla, že společnost FEN pro žalobce prováděla elektropráce na stavbách, faktury nosil pan L. V., někdy v doprovodu mladé slečny, která jí nebyla představena. Žalovaný k tomu uvedl, že vzhledem k úmrtí pana V. nebylo možné sdělenou informaci ověřit. Podle prohlášení paní N. a pana N. byl pan V. externí účetní společnosti FEN a nebyl oprávněn za společnost jednat. Žalovaný v hodnocení svědecké výpovědi uvedl, že svědkyně sice verbálně svědčila ve prospěch žalobce, důkazní sílu jejích tvrzení však zpochybňuje skutečnost, že neumí uvést žádné konkrétní podrobnosti. Z toho důvodu obsah sdělení žalovaný nehodnotil jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Ve správním spise je založen protokol ze dne 4. 8. 2011, čj. 9628/11-1300-104880, ve kterém svědkyně paní J. C. nezmiňuje jméno L. N. V souvislosti s FEN je v protokolu zmíněna pouze osoba pana Ing. V., v jehož společnosti se měla vyskytovat mladá slečna se světlými vlasy, o níž k dotazu žalobce svědkyně výslovně uvedla, že její jméno nezná, nebyla jí představena.

Svědecká výpověď paní L. N. je zaznamenána v protokolu ze dne 17. 2. 2011, čj. 1994/11-1300-104880, v němž je uvedeno, že svědkyně nezná žalobce, ani jednatele žalobce pana P. Svědkyně uvedla, že společnost FEN neuzavřela se žalobcem předložené rámcové smlouvy pro roky 2005 a 2006. K dotazu na podpis a razítko firmy svědkyně uvedla, že razítko společnost FEN používala, ale nejedná se o její podpis, jelikož smlouvy nikdy neviděla ani nepodepisovala. K dotazu na pana Ing. V. svědkyně uvedla, že pro společnost FEN dělal asi 1 až 2 roky účetnictví po založení firmy. Z této doby společnost FEN postrádá účetní doklady, jelikož pan V. společnosti nepředal účetnictví a není k sehnání.

Po posouzení obou svědeckých výpovědí dospěl soud k závěru, že z nich nevyplývá žádný vzájemný rozpor a žalovaný je v napadeném rozhodnutí náležitě vyhodnotil. K této námitce soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí je řešeno zdaňovací období červenec 2006 a faktury vystavené jménem společností VALATANA s.r.o. a GLYUK s.r.o. Z hlediska tohoto rozhodnutí bylo podstatné, že svědkyně L. N. nezná ani jednu z uvedených společností, přičemž svědkyně J. C. sice uvedla, že tyto společnosti zná, ovšem neuvedla žádný konkrétní údaj, když pouze potvrdila názvy předmětných společností.

Z uvedených důvodů posoudil soud tuto námitku jako nedůvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13807** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijaté faktury č. 1/2005 ze dne 3. 2. 2005 (6.460,- Kč základ daně + 323,- Kč DPH, předmět plnění práce na akci E. 2, P. 5), vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný, kromě té skutečnosti, že dodatečný platební výměr, proti kterému podal žalobce odvolání, byl žalobci doručen dne 7. 10. 2008.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Žalobce uplatnil vůči tomuto rozhodnutí námitku, že skutečnost, že si svědkové s odstupem let nepamatují jednotlivé firmy, které pro žalobce pracovaly, nemůže být sama o sobě přitěžující okolností. Žalobce uvedl, že svědci potvrzovali, že žalobce na konkrétních stavbách, kterých se jednotlivé daňové doklady týkaly, pracoval. Z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu soud k této námitce zjistil, paní L. N., jednatelka společnosti FEN dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1994/11-1300-104880 vypověděla, že společnost GLYUK s.r.o. nezná.

Pan M. H., zástupce společnosti GLYUK s.r.o. byl jako svědek navržen v podání ze dne 3. 5. 2010. Vzhledem k tomu, že pan H. pobýval na území České republiky pouze do 27. 10. 2008, kdy mu byl zrušen pobyt, nemohl být ke svědecké výpovědi předvolán.

Pan J. K. dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267668/10/005934106979 vypověděl, že jako OSVČ spolupracuje se žalobcem od r. 2002, a že si pamatuje na společnost GLYUK s.r.o., která měla provádět lešenářské a stavební práce, ovšem nedokázal jmenovat žádnou osobu.

Pan J. B. dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267711/10/005934106979 vypověděl, že jako OSVČ spolupracuje s žalobcem od r. 2002 a že si pamatuje na společnost GLYUK s.r.o., která měla provádět lešenářské a stavební práce, ovšem nedokázal jmenovat žádnou osobu. Dále uvedl, že se společností GLYUK s.r.o. nespolupracoval.

Pan D. F., zaměstnanec žalobce v pozici vedoucího divize lešení, dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267690/10/005934106979 vypověděl, že společnost GLYUK s.r.o. měla provádět lešenářské a stavební práce na P. F. a chrámu S. M. a že zná pana G.

Pan Ing. M. L., zaměstnanec žalobce v pozici vedoucího stavební divize, dne 9. 6. 2010 do protokolu čj. 267723/10/005934106979 vypověděl, že v roce 2005 se na akci O. podílela společnost GLYUK s.r.o. lešenářskými prácemi a že zná pana G.

Pan Ing. M. L., jednatel KERT s.r.o., dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1993/11-1300-104880 vypověděl, že na zakázku E. si nepamatuje. Uvedl, že nezná společnost GLYUK s.r.o.

Pan A. K., jednatel KERT s.r.o., dne 24. 2. 2011 do protokolu čj. 2275/11-1300-101880 vypověděl, že mu o subdodavatelích žalobce není nic známo a že nezná společnost GLYUK s.r.o. Dále uvedl, že je mu známo, že v objektu E. probíhala oprava stoupaček, přičemž však neví, kdo na zakázce pracoval.

Pan P. K., v období říjen 2005 až únor 2008 jednatel KERT s.r.o., dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9627/11-1300-104880 vypověděl, že společnost GLYUK s.r.o. nezná.

Pan Z. R., v období červenec 1994 až srpen 2005 jednatel KERT s.r.o., dne 1. 7. 2011 do protokolu čj. 8429/11-1300-104880 vypověděl, že mu není známo, zda měl žalobce další subdodavatele a že nezná společnost GLYUK s.r.o.

Pan M. B. byl jako svědek za společnost GLYUK s.r.o. navržen v podání ze dne 3. 5. 2010. Žalobce jej označil jako zmocněného zástupce firmy GLYUK s.r.o. Svědek byl obeslán rozhodnutím o předvolání ze dne 14. 5. 2010, čj. 232319/10/005934106979. Toto rozhodnutí bylo doručeno uplynutím úložní lhůty. Vzhledem k tomu, že se svědek k jednání nedostavil, nebyla svědecká výpověď provedena. Žalobce pouze předložil „čestné prohlášení“ datované ke dni 6. 11. 2008, v jehož textu je obsaženo prohlášení pana M. B., že firma GLYUK s.r.o. prováděla pomocné a lešenářské práce pro objednatele LEKOSTA s.r.o. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že mu není známá žádná skutečnost opravňující pana B. k vyjadřování za GLYUK s.r.o., jelikož není ani jednatelem, ani společníkem, ani zplnomocněným zástupcem této společnosti, ani nebyla doložena žádná vazba mezi ním a GLYUK s.r.o. Žalovaný dále uvedl, že čestné prohlášení samo o sobě neprokazuje pravdivost uvedených informací, přičemž je pouze listinným dokladem, jehož pravdivost musí být v daňovém řízení prokázána.

Pan V. F. dne 1. 7. 2011 do protokolu čj. 8425/11-1300-104880 vypověděl, že v letech 2004 až 2006 prováděla společnost GLYUK s.r.o. pro žalobce vlastními silami stavební práce na objektech na P., na gymnáziu v J. a v ul. O. Uvedl, že nemá žádné důkazní prostředky (pracovní smlouvu, pověření), kterými by mohl prokázat své spojení se společností GLYUK s.r.o. Z odpovědí na žalobcem položené otázky vyplynulo, že svědek zajišťoval materiál a zadával práci cca 50 zaměstnancům firmy GLYUK s.r.o. Svědek uvedl, že jeho nadřízeným byl pan M. B., který vystavoval faktury jménem GLYUK s.r.o. Závěrem svědek uvedl, že někdy vozil faktury do sídla žalobce. Žalovaný zhodnotil tuto svědeckou výpověď jako neprůkaznou, jelikož svědek nebyl schopen doložit pravdivost tvrzení, že pro GLYUK s.r.o. skutečně pracoval. Tvrzení, že svědek chodil s fakturami do sídla žalobce, vyvrací to, že svědkyně paní J. C., asistentka jednatele žalobce, jej na fotografii nepoznala. Tvrzení, že faktury podepisoval pan M. B., je v rozporu se žalobcem předloženými důkazními prostředky, jelikož podpisy na předmětné faktuře a pokladním dokladu jsou odlišné od podpisu na čestném prohlášení.

Paní J. C., asistentka jednatele žalobce od roku 2004, dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9628/11-1300-104880 vypověděla, že společnost GLYUK s.r.o. dělala pro žalobce stavební práce, pomocné práce a lešení. Uvedla, že si na konkrétní zakázky nevzpomíná, jelikož jich bylo hodně a že faktury nosil pan M. H. Ve výpovědi k dotazu žalobce, zda přišla někdy do osobního kontaktu s panem F. a panem B., svědkyně uvedla, že nosili faktury, někdy pan F., pan B. byl podle jejího přesvědčení jednatel společnosti GLYUK s.r.o. Následně však pana F. nedokázala na předložených fotografiích identifikovat, z čehož žalovaný dovodil účelovost této svědecké výpovědi.

Podle názoru soudu předmětem daňového řízení nebylo prokázání toho, na kterých stavbách pracoval žalobce, nýbrž prokázání skutečnosti, zda a které společnosti pro žalobce jako subdodavatelé pracovaly, tj. zda žalobce skutečně přijal plnění od těch subjektů, které jsou formálně deklarovány na předmětných fakturách a dokladech, jimiž je prokazován nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

Z obsahu svědeckých výpovědí uvedených výše vyplývá, že svědci nebyli schopni podat natolik relevantní informace, kterými by bylo možno odstranit pochybnosti správce daně o tom, že žalobce skutečně přijal fakturovaná plnění právě od deklarovaných subjektů. Tyto svědecké výpovědi tak nemohly být podle názoru soudu hodnoceny jako důkaz o nároku žalobce na odpočet daně.

Žalovaný podle názoru soudu nikterak nepochybil, když svědecké výpovědi vyhodnotil tak, že neprokazují tento nárok žalobce, přičemž skutečnost, že si svědci určité skutečnosti nepamatovali, nehodnotil jako přitěžující okolnost. Soud zde uvádí, že se v daném případě jednalo o svědky navržené žalobcem za účelem prokázání nároku na odpočet daně. Svědci však svými výpověďmi neodstranili pochybnosti o tom, zda žalobce přijal plnění od společnosti, jejímž jménem byla faktura vystavena, čímž jejich výpověď nesplnila účel, pro který byla žalobcem navržena. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13808** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijatých faktur č. 1/2005 ze dne 26. 5. 2005 (100.000,- Kč základ daně + 5.000,- Kč DPH, předmět plnění pomocné práce na bytovém domě S.) a č. 2/2005 ze dne 31. 5. 2005 (87.200,- Kč základ daně + 4.360,- Kč DPH, předmět plnění provedené práce na akci Z. a Ř.) vystavených jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Žalobce namítl, že při zhodnocení svědeckých výpovědí žalovaný zpochybnil výslech svědka M. B. tím, že ho svědkyně J. C. (asistentka jednatele žalobce) na černobílé fotografii nedokázala identifikovat, přičemž zároveň namítl, že úroveň kopií fotografií z osobních dokladů nemohla být brána jako důkazní prostředek, který by svědčil v neprospěch žalobce. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu soud k této námitce zjistil, že pan M. B. byl jako svědek za společnost GLYUK s.r.o. navržen žalobcem v podání ze dne 3. 5. 2010. Žalobce jej označil jako zmocněného zástupce firmy GLYUK s.r.o. Svědek byl obeslán rozhodnutím o předvolání ze dne 14. 5. 2010, čj. 232319/10/005934106979. Toto rozhodnutí bylo doručeno fikcí, uplynutím úložní lhůty. Vzhledem k tomu, že se svědek k jednání nedostavil, nebyla svědecká výpověď provedena. Žalobce pouze předložil „čestné prohlášení“ datované ke dni 6. 11. 2008, v jehož textu je obsaženo prohlášení pana M. B., že firma GLYUK s.r.o. prováděla

pomocné a lešenářské práce pro objednatele LEKOSTA s.r.o. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že mu není známá žádná skutečnost opravňující pana B. k vyjadřování za GLYUK s.r.o., jelikož není ani jednatelem, ani společníkem, ani zplnomocněným zástupcem této společnosti, ani nebyla doložena žádná vazba mezi ním a GLYUK s.r.o. Žalovaný dále uvedl, že čestné prohlášení samo o sobě neprokazuje pravdivost uvedených informací, přičemž je pouze listinným dokladem, jehož pravdivost musí být v daňovém řízení prokázána.

Pan V. F. dne 1. 7. 2011 do protokolu čj. 8425/11-1300-104880 vypověděl, že v letech 2004 až 2006 prováděla společnost GLYUK s.r.o. pro žalobce vlastními silami stavební práce na objektech na P., na gymnáziu v J. a v ul. O. Uvedl, že nemá žádné důkazní prostředky (pracovní smlouvu, pověření), kterými by mohl prokázat své spojení se společností GLYUK s.r.o. Z odpovědí na žalobcem položené otázky vyplynulo, že svědek zajišťoval materiál a zadával práci cca 50 zaměstnancům firmy GLYUK s.r.o. Svědek uvedl, že jeho nadřízeným byl pan M. B., který vystavoval faktury jménem GLYUK s.r.o. Závěrem svědek uvedl, že někdy vozil faktury do sídla žalobce. Žalovaný zhodnotil tuto svědeckou výpověď jako neprůkaznou, jelikož svědek nebyl schopen doložit pravdivost tvrzení, že pro GLYUK s.r.o. skutečně pracoval. Tvrzení, že svědek chodil s fakturami do sídla žalobce, vyvrací skutečnost, že paní J. C., asistentka jednatele žalobce, jej na fotografii nepoznala. Tvrzení, že faktury podepisoval pan M. B., je v rozporu se žalobcem předloženými důkazními prostředky, jelikož podpisy na předmětné faktuře a pokladním dokladu jsou odlišné od podpisu na čestném prohlášení.

Paní J. C., asistentka jednatele žalobce od roku 2004, dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9628/11-1300-104880 vypověděla, že společnost GLYUK s.r.o. dělala pro žalobce stavební práce, pomocné práce a lešení. Uvedla, že si na konkrétní zakázky nevzpomíná, jelikož jich bylo hodně a že faktury nosil pan M. H. Ve výpovědi k dotazu žalobce, zda přišla někdy do osobního kontaktu s panem F. a panem B., svědkyně uvedla, že nosili faktury, někdy pan F., pan B. byl podle jejího přesvědčení jednatel společnosti GLYUK s.r.o. Následně však pana F. nedokázala na předložených fotografiích identifikovat, z čehož žalovaný dovodil účelovost této svědecké výpovědi.

Z výše uvedených skutečností podle názoru soudu vyplývá, že žalobce pravděpodobně ve své žalobě zaměnil dvě různé osoby, pana B. a pana F. Svědkyni paní J. C. byl v závěru jednání předložen list s osmi očíslovanými fotografiemi – pana F. pod číslem 6 a dalších 7 sedmi mužů ve věku 25 až 55 let, k nimž žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jsou jeho zaměstnanci nebo jejich rodinní příslušníci a se svědkyní se neznají. Podle názoru soudu tak žalovaný zamýšlel prověřit svědeckou výpověď paní C., která v obecné rovině svědčila ve prospěch tvrzení žalobce, zda je tato výpověď spontánní a není pouze účelová. Předpokládaným výsledkem předložení těchto fotografií měla být identifikace pana F. na fotografii č. 6. Svědkyně však sdělila, že nikoho na předložených fotografiích nezná.

Ve správním spise je založen předmětný list s osmi očíslovanými fotografiemi, přičemž na fotografii pod č. 6 je zobrazen pan V. F.

K protokolu ze dne 1. 7. 2011, čj. 8425/11-1300-104880 je jako příloha založena kopie cestovního dokladu č. X., vystaveného panu V. F., st. příslušnost X. Fotografie na tomto cestovním dokladu se shoduje s fotografií uvedenou pod č. 6 na listu předloženém svědkyni k identifikaci.

Soud zhodnotil úroveň předložených fotografií jako dostatečnou k tomu, aby na jejich základě mohla být kterákoliv vyobrazená osoba identifikována osobou, která se s ní zná, resp.

s ní přišla opakovaně do kontaktu. Předložené fotografie, byť černobílé a v horší kvalitě, věrně zachycují charakteristické rysy jednotlivých osob. Podle názoru soudu tak žalovaný nepochybil, když s těmito fotografiemi svědkyni konfrontoval a dospěl k závěru, že svědecká výpověď asistentky jednatele žalobce není věrohodná.

Soud z uvedených důvodů neshledal žalobní námitku důvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13809** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijaté faktury č. 11/05 ze dne 30. 6. 2005 (85.000,- Kč základ daně + 4.250,- Kč DPH, předmět plnění pomocné stavební práce na bytovém domě Z. a O.) vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

K námitce žalobce, že výpověďmi svědků – jednatelů a společníků KERT s.r.o. – bylo prokázáno, že se žalobcem spolupracovali, ale s odstupem let nedokázali specifikovat jednotlivé stavby, přičemž daňové doklady vystavené žalobcem nebyly těmito svědky zpochybněny, soud z napadeného rozhodnutí a správního spisu zjistil, že pan Ing. M. L., jednatel KERT s.r.o., dne 17. 2. 2011 do protokolu čj. 1993/11-1300-104880 vypověděl, že obě společnosti spolupracovaly na akci O. a na žádnou jinou konkrétní spolupráci si nevzpomíná. Žalobce byl v pozici subdodavatele společnosti KERT s.r.o. s tím, že měl další subdodavatele.

Pan A. K., jednatel KERT s.r.o., dne 24. 2. 2011 do protokolu čj. 2275/11-1300-101880 vypověděl, že zná žalobce z dřívější spolupráce. O subdodavatelích žalobce nic neví a nezná společnost GLYUK s.r.o.

Pan P. K., MBA, v období říjen 2005 až únor 2008 jednatel KERT s.r.o., dne 4. 8. 2011 do protokolu čj. 9627/11-1300-104880 vypověděl, že je mu známo, že společnost KERT s.r.o. s žalobcem spolupracovala, nemůže však uvést žádné podrobnosti, neboť jeho kompetence se týkaly finanční a ekonomické stránky chodu společnosti, technické záležitosti vyřizoval druhý jednatel, pan R. Uvedl, že společnost GLYUK s.r.o. nezná.

Pan Z. R., v období červenec 1994 až srpen 2005 jednatel KERT s.r.o., dne 1. 7. 2011 do protokolu čj. 8429/11-1300-104880 vypověděl, že žalobce byl subdodavatelem stavebních prací pro společnost KERT s.r.o. cca v období let 2002 až 2005 a že mu není známo, že by měl žalobce další subdodavatele. Uvedl, že GLYUK s.r.o. nezná.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že předmětem zkoumání byla otázka, zda společnost GLYUK s.r.o., jejímž jménem byly vystaveny faktury za provedené práce, ve skutečnosti

práce skutečně provedla. Žádný z žalobcem navržených svědků však tuto skutečnost nepotvrdil. Skutečnost, že společnost KERT s.r.o. se žalobcem spolupracovala je z hlediska posuzování meritu věci irelevantní. Z toho důvodu žalovaný podle názoru soudu zcela správně nehodnotil výpovědi svědků, zástupců společnosti KERT s.r.o., jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce.

Z toho důvodu i soud posoudil tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13810** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijaté faktury č. 10/2004 ze dne 14. 9. 2004 (základ daně 54.357,50,- Kč základ daně + 2.717,- Kč DPH, předmět plnění provedené práce v měsíci srpen 2004) vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný, kromě té skutečnosti, že dodatečný platební výměr, proti kterému podal žalobce odvolání, byl žalobci doručen dne 7. 10. 2008.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

K tomuto rozhodnutí neuplatnil žalobce žádné námitky navíc oproti námitkám směřujícím proti všem napadeným rozhodnutím. Soud tyto námitky vypořádal v úvodu tohoto rozhodnutí, přičemž na toto vypořádání odkazuje.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13811** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijatých faktur č. 6/2004 ze dne 4. 8. 2004 (36.890,- Kč základ daně + 1.844,50,- Kč DPH, předmět plnění provedené práce na stavbě bytového domu v ul. J. P.) a č. 7/2004 ze dne 16. 8. 2004 (18.955,- Kč základ daně + 947,50,- Kč DPH, předmět plnění stejný jako na předešlé faktuře) vystavených jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný, kromě té skutečnosti, že dodatečný platební výměr, proti kterému podal žalobce odvolání, byl žalobci doručen dne 7. 10. 2008.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně

vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Žalobce namítal, že svědecké výpovědi, které žalovaný provedl, nebyly hodnoceny objektivně, když žalovaný svědkům vytýkal, že neuváděli přesná jména a popis osob a společností, které pro žalobce na jednotlivých stavbách konaly práce a tyto práce následně žalobci účtovaly. Jednotlivé svědecké výpovědi byly již popsány výše u jiných napadených rozhodnutí.

Soud k této námitce uvádí, že žalobce nesl důkazní břemeno ve věci prokázání nároku na odpočet daně. Za tím účelem také žalobce navrhl provedení svědeckých výpovědí. Důkazní prostředky, tj. v daném případě svědecké výpovědi a předložené listiny, byly žalovaným hodnoceny nejen každý samostatně, ale i ve vzájemném kontextu, jak ukládá ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu.

V daném případě měl správce daně pochybnosti o tom, zda žalobce přijal fakturovaná plnění právě od společností uvedených na předmětných fakturách. Svědci však nesdělili takové informace, které by byly v kontextu s ostatními zjištěními schopny tyto pochybnosti odstranit a z toho důvodu nebyly žalovaným jejich výpovědi hodnoceny jako důkaz prokazující nárok na odpočet daně.

Žalovaný svědkům v průběhu jednání, při němž byly provedeny jejich svědecké výpovědi, nic nevyčítal, jak tvrdí žalobce, pouze jejich obsah v napadeném rozhodnutí vyhodnotil s konstatováním, že jimi nárok žalobce na odpočet daně nebyl prokázán.

Žalovaný při posuzování svědeckých výpovědí podle názoru soudu nijak nepochybil, náležitě je vyhodnotil, jak jednotlivě, tak v souhrnu s ostatními. Proto soud neshledal ani tyto žalobní námitky důvodné.

V odůvodnění napadeného **Rozhodnutí č. 13812** žalovaný shrnul průběh daňového řízení. Uvedl, že u žalobce byla provedena daňová kontrola zahájená dne 16. 5. 2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 227847/07/005933/8479. Z dokladů předložených při kontrole dne 25. 5. 2007 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, mimo jiné, z přijatých faktur č. 2/2004 ze dne 2. 6. 2004 (115.420,- Kč základ daně + 5.771,- Kč DPH, předmět plnění provedené práce za měsíc květen 2004) a č. 3/2004 ze dne 3. 6. 2004 (4.400,- Kč základ daně + 220,- Kč DPH, předmět plnění stejný jako na předešlé faktuře) vystavených jménem společnosti GLYUK s.r.o. Zároveň byla předložena evidence vedená dle ust. § 100 zákona o dani z přidané hodnoty.

V popisu dalšího průběhu řízení soud odkazuje na popis řízení uvedený u Rozhodnutí č. 12804, jelikož je zcela totožný, kromě té skutečnosti, že dodatečný platební výměr, proti kterému podal žalobce odvolání, byl žalobci doručen dne 7. 10. 2008.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle popisuje jednotlivé svědecké výpovědi a vypořádává se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění uvedená na předmětných fakturách přijal právě od společnosti GLYUK s.r.o., přičemž ani u této společnosti nebylo uskutečnění předmětných zdanitelných plnění potvrzeno. Žádný z navržených důkazních prostředků neobsahoval takové sdělení, které by bylo možno zhodnotit jako důkaz jednoznačně vyvracející pochybnosti o tom, že žalobce přijal plnění uvedená na předmětných fakturách tak, jak je formálně dokladováno, nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

V žalobní námitce proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že prokazoval práce přijaté od jednotlivých dodavatelů listinnými důkazními prostředky (faktury, smlouvy, protokoly). Žalobce namítl, že skutečnost, že nebylo možno provést šetření u obchodních partnerů, nemůže jít k tíži žalobce, který nemá možnost tyto společnosti přimět ke spolupráci. K této žalobní námitce soud z obsahu správního spisu zjistil, že předmětné faktury 2/2004 a 3/2004 vystavené jménem společnosti GLYUK s.r.o. obsahují jako předmět plnění „provedené práce“ bez bližšího upřesnění.

Protokoly o předání č. 18 a 19 jsou za předávající stranu GLYUK s.r.o. opatřeny, bez uvedení jména a kompetence podepisující osoby, nečitelným podpisem, odlišným od podpisů na fakturách, na čestném prohlášení, na pokladním dokladu i na smlouvě. Předmětem předání mají být „pomocné práce“.

Smlouva mezi žalobcem jako objednatelem a GLYUK s.r.o. jako zhotovitelem, datovaná 1. 3. 2004, uvádí jako předmět ujednání „zprostředkování lešenářských prací a služeb s tím spojených v průběhu roku 2004“ s tím, že akce a rozsah budou upřesněny, přičemž žádné dodatečné ujednání o konkretizaci akce či jejího rozsahu nebylo žalobcem v rámci daňového řízení doloženo. Obsah tohoto důkazního prostředku je podle žalovaného v rozporu s údaji uvedenými na fakturách, předávacích protokolech i s obsahem svědeckých výpovědí. Tvrzení žalobce, že fakturované, blíže neupřesněné práce měla provádět GLYUK s.r.o. vlastními silami, je tak v rozporu s tím, že podle smlouvy mělo jít o zprostředkování lešenářských prací.

Bankovní výpis a výdajový pokladní doklad pouze dokumentují tok finančních prostředků, jejichž částka se v konečném součtu může shodovat s částkou uvedenou na fakturách, avšak o tom, zda žalobce plnění skutečně přijal od deklarovaného dodavatele v deklarovaném předmětu a rozsahu uvedeném na předmětných fakturách, tyto důkazní prostředky nic nevypovídají.

Evidence pro daňové účely sama o sobě není důkazem, jde pouze o soupis faktur, u nichž je následně nárok na odpočet daně dle charakteru přijatého plnění hodnocen správcem daně.

Smlouva o dílo a účetní doklady vztahující se ke spolupráci žalobce se zadavatelem KERT s.r.o. na akci O., která proběhla v jiném zdaňovacím období, nemohly být podle žalovaného hodnoceny jako důkaz o nároku na odpočet daně na straně žalobce, neboť nemají žádnou vypovídací hodnotu o tom, jakým způsobem žalobce, jako zhotovitel, svůj smluvní závazek realizoval (vlastními silami nebo s pomocí subdodavatelů), a o tom, jaká konkrétní společnost případnou subdodávku provedla.

Hodnocení čestného prohlášení pana M. B. je uvedeno u Rozhodnutí č. 13808.

Soud uvádí, že hodnocení listinných důkazů bylo žalovaným dostatečně provedeno v napadeném rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že pokud jde o společnost GLYUK s.r.o., jejímž jménem byly předmětné doklady, jimiž je dokládán nárok na odpočet daně, vystaveny, učinil žalovaný všechny úkony, jejichž provedení žalobce navrhl, tj. hodnotil předložené listinné důkazy a provedl svědecké výpovědi navržených svědků, vyjma p. M. B. a M. H., které se nepodařilo předvolat.

Soud zdůrazňuje, že důkazní břemeno bylo na žalobci v tom smyslu, aby prokázal, zda fakturovaná plnění přijal v deklarovaném předmětu a rozsahu od jím deklarovaného dodavatele. Zároveň důkazní břemeno spočívalo v tom, aby žalobce odstranil pochybnosti správce daně spočívající v tom, že žalobce přijal plnění tak, jak je formálně deklarováno.

K tomuto svému názoru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č.j. 5 Afs 188/2004-63, ve kterém Nejvyšší správní soud judikoval, že:

„prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Důkazní břemeno nastává na straně daňového subjektu tehdy, když správce daně vyjádří relevantní pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, ten je pak povinen tvrzené skutečnosti prokázat.“

Z rozhodnutí správních orgánů založených ve správním spisu je zřejmé, že žalobci bylo v rámci daňového řízení umožněno řádně bránit svá práva a předkládat důkazy, navrhované k jeho tvrzením. Stejně tak jsou zřejmé důkazy, které byly provedeny za účelem prokázání skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Ve věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování; způsob, jakým žalovaný zhodnotil výsledky provedeného dokazování a jeho zákonnost, má oporu ve spisu a je výsledkem logického uvažování opřeného o řádně získané důkazy, jež byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém celku a tvoří dostatečnou oporu skutkovému stavu, tak jak byl žalovaným zjištěn.

V daném případě nastala situace, kdy se společnost GLYUK s.r.o. poté, kdy začala být její činnost prověřována, stala nekontaktní. Jejímu jedinému jednateli panu Y. V. skončilo dne 7. 8. 2004 povolení k pobytu v ČR a žádného jiného zástupce, který by byl zmocněn k jednání, společnost nemá.

Podle názoru soudu je žalobce zodpovědný za výběr svých obchodních partnerů. V případě, že nebylo možné provést některé svědecké výpovědi z důvodu nemožnosti dané osoby, resp. společnost GLYUK s.r.o. kontaktovat, nezbývalo žalovanému nic jiného než provést dokazování podle výpovědí, které byly provedeny, a podle listinných důkazů, které byly předloženy a které ve svém souhrnu neprokázaly přijetí plnění od deklarované společnosti. Ani výpovědi, které byly provedeny, ani listinné důkazy, které byly žalobcem předloženy, tak ve svém souhrnu neprokázaly přijetí plnění od deklarované společnosti. Žalobcem tak nebylo prokázáno splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně stanovených v § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Proto soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.